EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 2.3.2016
COM(2016) 110 final

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Vejen fra Paris: Vurdering af følgerne af Parisaftalen - bilag til forslag til Rådets afgørelse om undertegnelse på Den Europæiske Unions vegne af Parisaftalen under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer

1. Indledning

Parisaftalen fra 2015 er en historisk milepæl i den globale bekæmpelse af klimaforandringer. Aftalen er en livline, en sidste chance for at overdrage de kommende generationer en mere stabil verden, en sundere planet, et mere retfærdigt samfund og en mere velstående økonomi, også med tanke på 2030-dagsordenen for bæredygtig udvikling. Aftalen vil styre verden mod en global overgang til renere energi. Denne overgang kræver en ændret forretnings- og investeringsadfærd og incitamenter i hele det politiske spektrum. Det indebærer vigtige muligheder for EU, navnlig for beskæftigelse og vækst. Overgangen vil fremme investeringer og innovationer inden for vedvarende energi og dermed bidrage til EU's mål om at blive verdensførende inden for vedvarende energi, ligesom den vil øge væksten på markeder for EU-producerede varer og tjenesteydelser, f.eks. inden for energieffektivitet.

Parisaftalen er den første multilaterale aftale om klimaforandringer, som dækker næsten alle verdens emissioner. Parisaftalen er en succes for hele verden og bekræfter, at EU er på rette spor mod en lavemissionsøkonomi. EU havde en resolut strategi i forhandlingerne om aftalen. EU har, baseret på sin erfaring med en effektiv klimapolitik og tradition for forhandlinger og regelbaseret internationalt samarbejde, presset på for at øge ambitionerne. EU var den første større økonomi, der fremlagde sin klimaplan (dvs. sit tilsigtede nationalt bestemte bidrag eller "INDC") den 6. marts 2015. Planen afspejler 2030-rammen for klima- og energipolitikken, som Det Europæiske Råd vedtog på sit møde i oktober 2014[1], og Europa-Kommissionens plan for at imødegå de globale klimaændringer efter 2020[2]. EU har sat et ambitiøst reduktionsmål for drivhusgasemissioner for hele EU-økonomien på mindst 40 % inden 2030. Målet er baseret på globale fremskrivninger, som stemmer overens med Parisaftalens mellemsigtede ambitioner.

På Pariskonferencen sørgede EU for at bevare en høj grad af politisk sammenhæng. I Paris var alle ministre fra medlemsstaterne både villige til og opsatte på at nå en aftale. EU handlede som en enhed og forsvarede EU's position som aftalt af Rådet for Miljø. Det gjorde det muligt for EU at tale med én fælles stemme i alle faser af forhandlingerne, hvilket var afgørende for, at konferencen i Paris blev en succes. Vigtigst af alt samlede EU og EU's partnere som en del af EU's opsøgende klimadiplomati en bred koalition af industrilande og udviklingslande med ambitiøse mål. Denne højambitions-koalition var med til at skabe en positiv dynamik under forhandlingerne og få alle de store udledende lande med i Parisaftalen.

Sammenlignet med konferencen i København i 2009 var den globale kontekst samtidig forandret, hvilket resulterede i en verdensomspændende bottom-up mobilisering af regeringer og ikke-statslige aktører såsom virksomheder, investorer, byer og civilsamfundet. Det franske formandsskab for klimakonferencen har sammen med FN æren for den positive dynamik både forud for og under konferencen i Paris.

[1] Det Europæiske Råds konklusioner af 24. oktober 2014.
[2] Parisprotokollen – En plan for bekæmpelsen af globale klimaændringer efter 2020, COM(2015) 81 final.

Gennemførelsen af Parisaftalens forpligtelser kræver en fastholdelse af tempoet og en stærk politisk vilje til at sikre overgangen til en klimarobust og klimaneutral fremtid på en socialt retfærdig måde. Klimaforandringer bør fortsat stå på den politiske dagsorden i de relevante internationale fora, herunder ved G20- og G7-møderne. EU vil i den forbindelse fastholde sit internationale lederskab og sit klimadiplomati[3].

2. Parisaftalen – en global aftale

2.1. Parisaftalens vigtigste elementer

Parisaftalen fastsætter en global handlingsplan, som skal få verden på vej i bestræbelserne på at undgå farlige klimaændringer. Det anerkendes, at det kræver, at drivhusgasemissionerne topper hurtigst muligt, og at klimaneutralitet nås i anden halvdel af dette århundrede. Aftalen indeholder følgende vigtige elementer:

- Der fastsættes et langsigtet mål, som skal bringe verden på rette vej mod at begrænse den globale opvarmning til et godt stykke under 2°C i forhold til det førindustrielle niveau og fortsætte indsatsen for at begrænse den til 1,5°C. Det tilstræbte mål på 1,5°C blev aftalt for at øge ambitionerne og sætte fokus på betænkelighederne i de mest sårbare lande, som allerede oplever virkningerne af klimaforandringerne.
- Den sender et klart signal til alle interessenter, investorer, virksomheder, civilsamfundet og politiske beslutningstagere om, at den globale overgang til renere energi er en kendsgerning, og at der skal ske en omlægning af ressourcerne væk fra fossile brændstoffer. Med 189 nationale klimaplaner, som dækker 98 % af alle emissioner, er håndtering af klimaforandringerne nu i sandhed blevet en global indsats. Parisaftalen markerer et skifte fra, at få gør en indsats, til at alle gør en indsats.
- Den indeholder en dynamisk mekanisme, så der med tiden kan gøres status, og ambitionerne kan øges. Fra 2023 vil parterne samles hvert femte år for at gøre status på verdensplan for at se på, hvilke fremskridt der er gjort med emissionsreduktionerne, tilpasningen og den støtte, der er ydet og modtaget, med hensyn til aftalens langsigtede mål.
- Parterne har en juridisk bindende forpligtelse til at indføre nationale modvirkningsforanstaltninger med henblik på at nå målene for deres bidrag.
- Den fastsætter en mere gennemsigtig og ansvarlig ramme, herunder krav om parternes fremlæggelse af toårige drivhusgasopgørelser og de oplysninger, der er nødvendige for at registrere fremskridtene, en revision udført af en ekspertgruppe, en støttende multilateral vurdering af parternes fremskridt og en mekanisme, der letter gennemførelsen af og fremmer overholdelsen.
- Den udgør en ambitiøs solidaritetspakke med passende bestemmelser om klimafinansiering og om afhjælpning af behovene i forbindelse med tilpasning og tab og skader efter klimaændringerne. For at fremme en individuel og fælles tilpasningsindsats fastsættes der med Parisaftalen for første gang et globalt mål for at

[3] Europæisk klimadiplomati efter COP21 – Rådets konklusioner af 15. februar 2016.

øge kapaciteten og modstandsdygtigheden over for klimaændringer og mindske klimasårbarheden. Internationalt set er aftalen en opfordring til parterne om et øget samarbejde om deling af videnskabelig viden om tilpasning såvel som oplysninger om praksis og politikker.

2.2. Ratifikation og ikrafttræden af Parisaftalen

Parisaftalen er et stort skridt fremad. EU vil forblive proaktiv i internationale klimaforhandlinger for at sikre, at aftalens ambitioner omsættes i alle dele af gennemførelsen, såsom detaljerede bestemmelser om gennemsigtighed og ansvarlighed, mekanismer for bæredygtig udvikling og teknologiske mekanismer.

Det umiddelbart næste skridt er undertegnelsen af Parisaftalen. Der bliver åbnet for undertegnelse i New York den 22. april 2016, og aftalen træder i kraft, når den er ratificeret af mindst 55 parter, som repræsenterer mindst 55 % af de globale emissioner. Hurtig ratifikation og ikrafttræden er ønskelig, da det vil give alle lande juridisk sikkerhed for, at aftalen hurtigt bliver gennemført. EU bør være i stand til at ratificere Parisaftalen snarest muligt.

2.3. Parisaftalens mellemsigtede milepæle

Der er fastsat en række mellemsigtede milepæle i Parisaftalen. Der skal udvikles en klar forståelse af de specifikke politiske konsekvenser ved målet på 1,5°C. Den femte vurderingsrapport fra Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer (IPCC) var pga. den sparsomme videnskabelige analyse ikke entydig på dette punkt. IPCC er derfor blevet bedt om at udarbejde en særlig rapport i 2018. EU vil komme med input til det videnskabelige arbejde, som vil blive udført på internationalt plan i den forbindelse. EU bør deltage i den første forberedende dialog, som finder sted i 2018, hvor parterne vil gøre status over deres fælles ambition og fremskridtene med opfyldelsen af forpligtelserne. EU vil således være med til i 2023 at gøre den første status på verdensplan, som er relevant, når parternes gradvist mere ambitiøse indsats for perioden efter 2030 overvejes. I den henseende er EU sammen med de andre parter blevet opfordret til inden 2020 at fremlægge deres vision på længere sigt for midten af dette århundrede i form af en lavemissionsudviklingsstrategi. Kommissionen vil for at lette forberedelsen af disse strategier udarbejde en dybdegående analyse af de økonomiske og sociale omstillinger med henblik på at bidrage til den politiske debat i Europa-Parlamentet og Rådet og debatten med interessenter.

3. EU's gennemførelse af Parisaftalen

Overgangen til en ressourceeffektiv lavemissionsøkonomi kræver en grundlæggende omlægning inden for teknologi, økonomi og finanser og i sidste ende samfundet som helhed. Parisaftalen er en mulighed for økonomisk omstilling, beskæftigelse og vækst. Den er et centralt element i bestræbelserne på at nå bredere mål om bæredygtig udvikling såvel som EU's prioriteter inden for investeringer, konkurrenceevne, den cirkulære økonomi, forskning, innovation og overgangen til renere energi. Gennemførelsen af Parisaftalen giver forretningsmuligheder, hvor EU kan bevare og udnytte fordelen ved at være først på markedet, når det drejer sig om at skabe vedvarende energi og energieffektivitet og

konkurrere om udvikling af andre former for lavemissionsteknologier på verdensplan. For at udnytte disse fordele skal EU fortsat gå foran med et godt eksempel og handle gennem reguleringspolitikker, der skal begrænse emissionerne, men også ved at skabe de rette rammer for øgede offentlige og private investeringer i innovation og modernisering i alle de vigtigste sektorer, alt imens det sikres, at de andre store økonomier fortsat gør fremskridt i retning af at opfylde deres forpligtelser. Overgangen til en lavemissionsøkonomi skal styres hensigtsmæssigt, idet der tages højde for forskellene i energimikset og de økonomiske strukturer i hele EU. Det betyder også, at der er behov for at foregribe og begrænse overgangens samfundsmæssige virkninger i specifikke regioner og socioøkonomiske sektorer.

3.1. Fremme af et gunstigt miljø for overgangen til en lavemissionsøkonomi

Overgang til energiunionen

EU's tilsagn om overgangen til renere energi er uigenkaldelig og ikke til forhandling. Det prioriterede område energiunionen har som mål, at vi skal *"bevæge os væk fra en økonomi, der er baseret på fossile brændsler; en økonomi, der er baseret på en centraliseret udbudsbaseret tilgang, og som bygger på gamle teknologier og forældede forretningsmodeller. Vi skal styrke forbrugerne* [...] [og] *bevæge os væk fra et fragmenteret system, der er karakteriseret af mangel på koordinering af nationale politikker, markedsbarrierer og energiisolerede områder"*[4]. Energiunionen er med alle sine dimensioner en bredere ramme, inden for hvilken EU kan skabe det rette gunstige miljø for overgangen til renere energi. Ifølge Det Internationale Energiagentur vil en fuldstændig gennemførelse af klimaplanerne føre til investeringer på 13,5 billioner USD i energieffektivitet og lavemissionsteknologier fra 2015 til 2030 med et årligt gennemsnit på 840 mia. USD. De vigtigste virkninger af disse klimaplaner er ikke kun at øge investeringerne men også at fordele dem på brændstoffer og sektorer og på forsyning og efterspørgsel. Investeringerne i vedvarende energi vil bl.a. være tre gange så store som investeringer i fossilt fyrede kraftværker, mens investeringer i energieffektivitet (i især transport- og byggesektorerne) forventes at svare til investeringerne i andre dele af energisystemet.

Innovation og konkurrenceevne

Parisaftalen udstikker en klar og ambitiøs retning for lavemissionsinnovation. I forlængelse af Pariskonferencen har 20 af verdens førende økonomier iværksat "Mission Innovation", som skal genoplive offentlig og privat innovation i renere energi, udvikle og indføre banebrydende teknologier og reducere omkostningerne. EU ønsker at deltage i dette initiativ, eftersom EU-budgettet for lavemissionsrelateret forskning under Horisont 2020 faktisk allerede er blevet fordoblet for perioden 2014-2020, og EU har givet tilsagn om at investere mindst 35 % af midlerne til Horisont 2020 i klimarelaterede tiltag. Derudover vil den fremtidige strategi for forskning, innovation og konkurrenceevne for energiunionen udnytte synergierne mellem

[4] En rammestrategi for en modstandsdygtig energiunion med en fremadskuende klimapolitik, COM(2015) 80 af 25. februar 2015.

energi, transport, den cirkulære økonomi og industriel og digital innovation, hvilket vil gøre eksisterende og fremtidige europæiske lavemissionsteknologier mere konkurrencedygtige.

Investeringer og kapitalmarkeder

Omlægning og hurtig forøgelse af private investeringer er afgørende for at støtte overgangen til en klimarobust lavemissionsøkonomi og for at undgå en fastlåsning i højemissionsinfrastrukturer og aktiver. EU-midler vil spille en vigtig rolle for mobiliseringen af markederne[5]. Investeringsstøtte inden for rammerne af investeringsplanen for Europa, som fokuserer på tiltag, der skal fjerne hindringerne for investeringer i Den Europæiske Union, såvel som mulig finansiering fra Den Europæiske Fond for Strategiske Investeringer (EFSI) vil fremme investeringerne i emissionsreduktion og energieffektivitet i det indre marked. Investeringsplanen for Europa har allerede opnået lovende resultater på området[6], og dens fulde potentiale skal undersøges. Kommissionen har for nylig iværksat Den Europæiske Portal for Investeringsprojekter, som snart vil være fuldt operationel. Formålet er at tiltrække investorer til rentable og sunde investeringsprojekter i Europa. Energiinteressenterne opfordres til at indsende deres projekter til portalen for at give de potentielle investorer et omfattende overblik over projekterne. Kommissionen vil som en prioritet fremskynde den tekniske bistand til interessenter, så de i 2016 kan etablere ordninger, der samler mindre energieffektivitetsprojekter, og således opbygge en kritisk masse. Disse ordninger bør give investorerne bedre muligheder for at investere i energieffektivitet og gøre kapital lettere tilgængelig for nationale, regionale og lokale platforme og programmer vedrørende energieffektivitet. Der vil bl.a. være tale om en styrkelse af teknisk bistand og projektudviklingsbistand i forbindelse med Det Europæiske Centrum for Investeringsrådgivning (EIAH), som Kommissionen og Den Europæiske Investeringsbank har nedsat til at hjælpe offentlige projektinitiativtagere med at strukturere deres projekter og fremme finansieringsordninger med standardvilkår, især på bygningsområdet[7].

De finansielle institutioner er vigtige partnere i denne overgangsproces. Velfungerende grænseoverskridende kapitalstrømme og integrerede og bæredygtige kapitalmarkeder er ligeledes en vigtig forudsætning for overgangen. De foranstaltninger, der allerede er truffet, eller som er under forberedelse i forbindelse med etableringen af kapitalmarkedsunionen[8], er i den forbindelse afgørende. For at sikre overgangen – både i og uden for det indre marked – kan Den Europæiske Centralbank og nationale centralbanker, Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling, Den Grønne Klimafond og andre internationale finansielle institutioner såsom Verdensbanken, men også

[5] Der er afsat 114 mia. EUR fra de reformerede europæiske struktur- og investeringsfonde til klimarelaterede tiltag i perioden 2014-2020. Programmeringen er blevet udført i et bredt partnerskab med relevante interessenter. Som resultat kommer 25 % af beløbet fra de europæiske struktur- og investeringsfonde, hvilket viser et stærkt engagement i klimatiltagene og overstiger målet om 20 % for det samlede EU-budget. Støtten omfatter ikke kun finansiering men også et stærkt regionalt samarbejde, kapacitetsopbygning og komponenter vedrørende teknisk bistand.

[6] Oversigt over investeringsplanens projekter inden for lavemissionsøkonomi og energieffektivitet: http://ec.europa.eu/priorities/sites/beta-political/files/sector-factsheet-energy_en.pdf

[7] Status over energiunionen 2015.

[8] Handlingsplan for etablering af en kapitalmarkedsunion, COM(2015) 468 final.

nationale udviklingsbanker, spille en nyttig rolle. Som svar på en anmodning fra G20 i april 2015 om en vurdering af, hvordan den finansielle sektor kan tage højde for klimarelaterede problemstillinger, har Rådet for Finansiel Stabilitet (FSB) nedsat en arbejdsgruppe om klimarelaterede finansielle oplysninger, hvis mål det er at hjælpe markedsdeltagerne til en bedre forståelse af klimarelaterede risici og en bedre håndtering heraf. G20 har fornylig nedsat en undersøgelsesgruppe, der skal analysere de finansieringsrelaterede aspekter af den grønne økonomi. På europæisk niveau har Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici offentliggjort en rapport om overgangen til en lavemissionsøkonomi og de potentielle risici for den finansielle sektor[9].

CO2-prissætning og subsidier til fossile brændstoffer

CO2-prissætning er et vigtigt element, når det drejer sig om at skabe lige vilkår på globalt plan for overgangen. Den kan have form af emissionshandel, som det er tilfældet i EU, beskatning eller andre økonomiske og/eller skattemæssige instrumenter. EU bør øge indsatsen for at dele sine erfaringer på området med alle lande, som skal påbegynde prissætning af CO2. Det vil fortsat indbefatte lande som Kina og Sydkorea, der er ved at etablere emissionshandelssystemer, såvel som en lang række af andre lande, herunder alle de store økonomier, der er ved at indføre vedvarende energiteknologier og forbedre deres energieffektivitetspolitikker. Selv om Parisaftalen med sit globale omfang ændrer spillereglerne, er der forskel på landenes nationalt bestemte bestræbelser, hvilket risikerer at blive en konkurrencemæssig ulempe for virksomhederne, hvis der ikke skabes lige vilkår. Det Europæiske Råds strategiske beslutning om at bevare ordningen med gratis kvoter efter 2020 og de foreslåede bestemmelser om CO2-lækage for EU's emissionshandelssystem skaber den rette balance på nuværende tidspunkt, men bør løbende tages op til vurdering i det kommende årti.

Udsigten til prissætning af CO2 og energi kompliceres yderligere af de nuværende lave oliepriser. Dette kan være en god mulighed, ikke blot for at indføre CO2-prissætning, men også for at afskaffe subsidier til fossile brændstoffer, som ifølge Det Internationale Energiagentur beløb sig til 548 mia. USD på verdensplan i 2013. Disse subsidier er den største hindring for innovation i rene teknologier, jf. G20 og G7's opfordringer til afskaffelse af subsidier til fossile brændstoffer. Den kommende rapport om EU's energipriser og -omkostninger vil fokusere på den seneste udvikling på området.

Byernes, civilsamfundets og arbejdsmarkedets parters rolle

En anden forudsætning for overgangen er, at forskellige interessegrupper fra civilsamfundet – borgere, forbrugere, arbejdsmarkedets parter, SMV'er, innovative nystartede virksomheder og industrier, der er konkurrencedygtige på globalt plan – deltager i indsatsen. Pariskonferencen og Lima-Paris-handlingsdagsordenen, der er et tiltag fra de peruvianske og franske formandskaber for partskonferencen, har som formål at samle et hidtil uset antal ikke-statslige

[9] https://www.esrb.europa.eu/pub/pdf/asc/Reports_ASC_6_1602.pdf

aktører på den globale scene for at sætte skub i den fælles klimaindsats til støtte for den nye aftale. EU har en unik placering med hensyn til at ensrette overgangen til en lavemissionsøkonomi gennem alle sektorer og forvaltningsniveauer.

Intelligente byer og bysamfund er de steder, hvor en stor del af de fremtidige ændringer kommer til at finde sted. I 2016 vil arbejdet på byplan og bypolitikker derfor blive intensiveret, herunder arbejdet med understøttende tiltag udviklet af den integrerede og globale borgmesteraftale og etablering af en one-stop-shop for lokale myndigheder. Dette bør gøre det nemmere for de lokale myndigheder at bidrage til EU's overgang til en lavemissionsøkonomi og vil give europæiske virksomheder mulighed for at udnytte deres konkurrencefordel på verdensplan, når det drejer sig om innovative teknologier til intelligente byer.

Klimadiplomati og global handling

Klimatiltag er en stor strategisk udenrigspolitisk udfordring med konsekvenser for EU's eksterne politikker inden for f.eks. udviklingsbistand og -samarbejde, naboskabs- og udvidelsespolitik, internationalt videnskabeligt og teknologisk samarbejde, handel, økonomisk diplomati og sikkerhed. Fastholdelsen af det positive momentum fra Paris vil kræve en vedvarende politisk og diplomatisk indsats på globalt plan.

Som vedtaget af Rådet[10] skal klimadiplomatiet i 2016 fokusere på at i) fastholde klimaændringer som en strategisk prioritet, ii) støtte gennemførelsen af Parisaftalen og klimaplanerne og iii) øge indsatsen for at tackle sammenhængen mellem klimaændringer, naturressourcer, herunder vand, velstand, stabilitet og migration.

Hvad angår klimafinansiering er EU og medlemsstaterne fast besluttet på at optrappe mobiliseringen af klimafinansiering i forbindelse med betydningsfulde modvirkningstiltag og gennemsigtighed i gennemførelsen. Derved vil de kunne bidrage med deres del af industrilandenes mål om i fællesskab at mobilisere 100 mia. USD om året senest i 2020 fra en bred vifte af offentlige og private, bilaterale og multilaterale samt alternative finansieringskilder. Hvis EU's udviklingsbistand bliver ved med at følge sin nuværende kurs, vil den i væsentlig grad bidrage til at nå EU's del af målet på 100 mia. USD. EU har i forbindelse med den flerårige finansielle ramme 2014-2020 påtaget sig at sikre, at 20 % af det samlede budget går til klimarelevante projekter og politikker. Hvad angår eksterne udgifter, er der tale om mere end en fordobling af beløbet til klimafinansiering til udviklingslandene, og det kan udgøre så meget som 14 mia. EUR. En stigende andel af disse ressourcer vil blive investeret i tilpasning, fremme af innovation og kapacitetsopbygning.

For at hjælpe udviklingslandene med at leve op til deres klimaplaner fra 2020 vil støtteprogrammerne (såsom den globale klimaalliance +) blive styrket. I den forbindelse skal synergierne mellem klimatiltag, Addis Abeba-handlingsplanen og 2030-dagsordenen med sine bæredygtige udviklingsmål udnyttes til fulde. Det gælder også EU's deltagelse i det afrikanske initiativ om vedvarende energi "Africa Renewable Energy Initiative". Inden for

[10] Rådets konklusioner om europæisk klimadiplomati efter COP21.

rammerne af naboskabs- og udvidelsespolitikken vil EU fortsætte sin politiske dialog og støtte til partnerlandene. Der vil blive lagt særlig vægt på kapacitetsopbygning.

De igangværende bilaterale og multilaterale forhandlinger om liberalisering af handlen med grønne varer og tjenesteydelser bør fremskyndes for at fremme den globale indsats for at modvirke klimaforandringerne og skabe forretningsmuligheder for europæiske virksomheder. EU bør ligeledes fortsat gå forrest og skabe ambitiøse resultater i forbindelse med forhandlingerne i Organisationen for International Civil Luftfart (ICAO) og Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) om håndtering af drivhusgasemissioner samt forhandlingerne om ændring af Montrealprotokollen.

3.2. Lovrammen for energi og klima 2030

Efter klimakonferencen i Paris skal alle lande omsætte deres forpligtelser til konkrete politiske tiltag. I oktober 2014 fastsatte Det Europæiske Råd EU's 2030-ramme for klima og energipolitik, der indeholder et ambitiøst reduktionsmål for drivhusgasemissioner for hele EU-økonomien på mindst 40 % inden 2030 såvel som mål for vedvarende energi og energieffektivitet på mindst 27 %[11]. Parisaftalen bekræfter EU's tilgang. Gennemførelse af 2030-rammen for energi og klima som vedtaget af Det Europæiske Råd er en prioritet i opfølgningen på Parisaftalen.

Kommissionen har allerede indledt denne proces ved at fremlægge forslag om en revision af EU's emissionshandelssystem (ETS), som dækker 45 % af EU's drivhusgasemissioner. Kommissionen vil i de kommende 12 måneder fremlægge de vigtigste tilbageværende lovforslag, som skal gennemføre 2030-lovrammen i EU på rimelig og omkostningseffektiv vis, og som giver medlemsstaterne maksimal fleksibilitet samt har den rette balance mellem handling på europæisk og nationalt plan. Kommissionens næste skridt er arbejdet med forberedelsen af forslag til en afgørelse om indsatsfordeling og arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (LULUCF). Kommissionen vil ligeledes fremlægge lovforslag, der etablerer et pålideligt og gennemsigtigt forvaltningssystem og strømliner de planlægnings- og rapporteringsbetingelser, der er relateret til klima og energi i perioden efter 2020.

Kommissionen vil derudover fremlægge de nødvendige politiske forslag om tilpasning af EU's lovramme med henblik på at prioritere energieffektivitet og fremme EU's rolle som verdensførende inden for vedvarende energi, hvilket er i tråd med Rådets konklusioner fra oktober 2014. Der er bl.a. tale om en ny udformning af energimarkedet, hvor forbrugerne sættes i centrum af energisystemet, hvilket vil muliggøre efterspørgselsreaktion og øge fleksibiliteten. Derudover har Kommissionen i år allerede lanceret energisikkerhedspakken til øjeblikkelig håndtering af de nye udfordringer for forsyningssikkerheden, som opstår i takt med udviklingen i den internationale energikontekst.

[11] Energieffektivitetsmålet vil blive taget op til vurdering i 2020 med et EU-mål på 30 % in mente.

4. Konklusion

EU har både før og i Paris været en del af højambitions-koalitionen mellem industrilande og udviklingslande. For effektivt at sikre overgangen til en lavemissionsøkonomi skal EU bevare sine ambitioner, både internt og internationalt.

- Parisaftalen bør undertegnes og ratificeres hurtigt muligt. Forslaget om undertegnelse af aftalen er vedlagt denne meddelelse.
- EU skal styrke det gunstige miljø for overgangen til en lavemissionsøkonomi gennem en række samvirkende politikker, strategiske rammer og instrumenter, der er afspejlet i Juncker-Kommissionens 10 prioriteter, navnlig rammestrategien for en modstandsdygtig energiunion med en fremadskuende klimapolitik.
- Der er brug for en hurtig færdiggørelse af EU's 2030-lovramme for energi og klimaforandringer, jf. Rådets konklusioner fra oktober 2014. De kommende lovforslag bør behandles hurtigt af Parlamentet og Rådet.
- Alle parter skal være klar til at deltage fuldt ud i revisionsprocesserne under Parisaftalen, der har til formål at sikre, at målet om at begrænse temperaturforandringerne til et godt stykke under 2°C nås, og at der fortsat ydes en indsats for at begrænse den til 1,5°C.